

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **I. K.**,
bytem ,

zastoupena: Mgr. X, obecným zmocněncem,
bytem ,

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**,
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 4. 2020, č. j. MHMP 550400/2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 ze dne 8. 1. 2020, č. j. MCP2/003540/2020/OSA-OPR/Hawr, které bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“) a byl jí podle § 7 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

písm. b) téhož zákona s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“) uložen správní trest pokuty ve výši 2000 Kč. Dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Přestupek měla žalobkyně spáchat tím, že úmyslně narušila občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustila schválnosti, když dne 2. 6. 2019 v době od 7:33 do 8:38 hodin v Havlíčkově Brodě neoprávněně vstoupila do emailové schránky X patřící X (dále jen poškozená) a následně neoprávněně rozeslala z předmětné emailové schránky X (dále jen svědkyně A) a X (dále jen svědkyně B) tři emaily, a to email obsahující výpisy z bankovního účtu poškozené, email týkající se daňových pohledávek syna poškozené a email obsahující sdělení k úhradě pohledávek syna poškozené, předmětné emaily svědkyně přečetly ve svém zaměstnání na Praze 2.

2. Žalobkyně namítá, že správní orgány se nevypořádaly s tím, proč by se mělo z její strany jednat o jednání charakteru „hrubého jednání“, tedy, že by chtěla úmyslně a hrubým způsobem porušit občanské soužití, a tím překročit souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti. Porušení občanského soužití správní orgány pouze konstatovaly a uvedly, že úmysl žalobkyně vyplývá z výsledků všech svědkyň. Takový závěr neodpovídá důkazům provedeným prvostupňovým orgánem. Poškozená i svědkyně A, B vypovídají toliko o tom, co si představují, či o čem se utvrdily. Naproti tomu svědkyně X (svědkyně C) vypověděla, co viděla a vnímala, když žalobkyně dne 2. 6. 2019 v Havlíčkově Brodě otevřela svůj notebook a zjistila, že v něm je otevřený emailový účet poškozené, byť si byla jista, že k tomuto zařízení poškozená neměla přístup. Žalobkynin úmysl zmiňuje pouze svědkyně B s tím, že jí jej měla sdělit sama žalobkyně. Ostatní svědkyně důvod neznají nebo o něm spekulují. Správní orgán I. st. neměl proto k těmto výpovědím přihlížet, avšak na místo toho je označil za stěžejní důkaz. Žalovaný rozhodnutí bez dalšího potvrdil. Dle žalobkyně je třeba zohlednit, že svědkyně B má k žalobkyni negativní vztah, zatímco s poškozenou vztah pozitivní. Pokud toto žalovaný popírá, pak patrně nečetl protokoly pozorně nebo je účelově vyložil v neprospěch žalobkyně. Správní orgány se nevypořádaly se zjištěním, že poškozená neoprávněně použila notebook žalobkyně, jak je doloženo výpovědí svědkyně C, jako důkaz nebylo provedeno prohlášení syna žalobkyně. Nebylo vypořádáno ani tvrzení žalobkyně, že přílohy k předmětným emailům nikdy neotevřela. Nebylo tak prokázáno, že žalobkyně znala obsah těchto příloh. Z výpovědi svědkyně C toto nevyplývá. Dle žalobkyně byla nedostatečně vypořádána otázka její pohnutky. Nebyl vyvrácen logický důvod, proč žalobkyně maily odeslala, s výjimkou tvrzení, že žalobkyně přeci lže, aby se očistila. Dle žalobkyně je sice opodstatněná argumentace, že mohla neoprávněně užití notebooku prokázat i jiným způsobem, nicméně to neprokazuje její úmysl narušit občanské soužití ani nevyvrací tvrzení o skutečném důvodu odeslaných emailů. Ve správním spise absentuje protokol o trestním oznámení žalobkyně. Tento důkaz si správní orgány neopatřily, byť jim bylo známo, že se žalobkyně obracela na policii. V prvostupňovém rozhodnutí je dokonce mylně uvedeno, že trestní oznámení učinila poškozená. Správní orgány se nezabývaly nevěrohodností poškozené ani svědkyň A, B, které se pozastavily pouze nad jednáním žalobkyně, zatímco jednání poškozené akceptovaly. Byly provedeny toliko důkazy v neprospěch žalobkyně. Žalovaný i prvostupňový správní orgán dochází k závěru na základě skutkového stavu, který nemá oporu v dokazování. To je zřejmé například ze závěru žalovaného, že žalobkyně zprávy cíleně vybírala, k čemuž dochází na základě času odeslání. Zcela opomíjí, jak popisovala události ze dne 2. 6. 2019 svědkyně C. Správní orgány dovodily z negativního vztahu mezi žalobkyní a poškozenou a svědkyní B

fakt, že chtěla žalobkyně způsobit schválnost. Tento negativní vztah paradoxně na jiném místě žalovaný vyvrací. Správní orgány nepracovaly s opačnou verzí – nedůvěryhodností poškozené a svědkyně. Negativní vztah je zásadní, vyplynul ze společné rekreace, kdy byla žalobkyně okradena ve společném postoji a dotýčným se o tom zmínila. Žalobkyně již uvedla, že se jednalo o skutkový omyl. Myslela si, že když užívá své zařízení a neprolamuje zabezpečení, nejedná protiprávně. Jednala ve stresu a pod tlakem, že byla sama obětí. To správní orgány pominuly. Základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti z hlediska subjektivní stránky je možný skutkový omyl žalobkyně. Bylo třeba dostatečně zjistit skutkový stav. Žalovaný se nezabýval naplněním materiální stránky přestupku. Žalovaný se nezabýval skutečnostmi ve prospěch žalobkyně. Z výpovědi svědkyň Svědkyně B a Petráčkové lze dojít k závěru, že obsah emailu je nepohoršil ani nezajímal. Zato diskutovaly jednání žalobkyně. Pokud by tato debata byla vůbec schopna narušit občanské soužití, rozhodně by se nejednalo o hrubé porušení. Správní orgány nevysvětlily, v čem spatřují škodlivost a porušení chráněného zájmu. Správní orgány jednoznačně neprokázaly úmysl žalobkyně dopustit se jednání, kterým by hrubým způsobem narušila občanské soužití. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány se nevypořádaly se všemi argumenty, neprovedly všechny důkazy, postupovaly jednostranně a ignorovaly zásadu *in dubio pro reo*. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami. Dle žalobkyně se správní orgány adekvátně nevypořádaly ani s tím, zda byly ve věci místně příslušné. Byť byl předmětný email odeslán na pracovní adresu svědkyně, nutně to neznamená, že byl otevřen a přečten na pracovišti. Správní orgány nehodnotily celý kontext události, ale zaměřily se pouze na fakt odeslání emailů.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Jednání žalobkyně mělo znaky tzv. distančního přestupku, k projednání přestupku byl tedy příslušný každý správní orgán, v jehož územním obvodu došlo alespoň k některé fázi nebo části přestupkového jednání. Příslušný k projednání přestupku byl i správní orgán, kde došlo ke škodlivému následku přestupku. K odeslání emailů sice došlo v Havlíčkově Brodu, následek jednání žalobkyně však vyšel najevo v Praze 2, v sídle Dopravního podniku hl. m. Prahy, tedy ve správním obvodu Úřadu městské části Praha 2. K tvrzení žalobkyně, že poškozená sice ve své výpovědi uvedla, že e-mail svědkyně A otevřela v neděli ráno v práci, je to však jen domněnka poškozené, v následném dokazování nijak nepotvrzená, když skutečnost, že email byl zaslán na pracovní adresu svědkyně, ještě nutně neznamená, že byl na pracovišti skutečně otevřen a přečten, žalovaný uvádí, že svědkyně A při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 12. 11. 2019 vypověděla, že dne 2. 6. 2019 byla v práci a přišly jí tři e-maily odeslané z účtu poškozené, pořádně si je neprohlédla, ale bylo to ohledně syna poškozené, poté volala poškozené, a ta jí řekla, že jí nic neposlala. Z uvedených výpovědí svědkyně A je nepochybné, že následek jednání žalobkyně vyšel najevo na pracovišti svědkyně. Úřad městské části Praha 2, jakožto správní orgán prvního stupně a žalovaný, jako odvolací správní orgán, tak byli místně příslušnými k projednání věci. Ohledně dalších námitek žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný je přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo prokázáno, že skutek, který je žalobkyni kladen za vinu, se stal, že se ho žalobkyně dopustila, přičemž tak naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití, resp. nejen jeho formální znaky, ale i materiální stránku, přičemž správní trest i povinnost nahradit státu náklady řízení byly uloženy v souladu se zákonem.

4. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
5. Poškozená dne 19. 6. 2019 podala trestním oznámením, věc však nadále byla šetřena jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích u Úřadu městské části Praha 2. Dne 12. 9. 2019 byl Úřadem městské části Praha 2 vydán příkaz č. j. MCP2/326989/2019/OSA-OPR/Hawr, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně se uznává vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích, za což jí byl podle § 7 odst. 4 písm. b) téhož zákona s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uložen správní trest pokuty ve výši 2000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Následně dne 12. 11. 2019 proběhly výsledky žalobkyně, poškozené a svědkyň. Dne 8. 1. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích, za což jí byl podle § 7 odst. 4 písm. b) téhož zákona s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uložen správní trest pokuty ve výši 2000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo následně napadeným rozhodnutím dne 15. 4. 2020 zamítnuto a rozhodnutí ze dne 8. 1. 2020 bylo potvrzeno.
6. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že c) úmyslně naruší občanské soužití tak, že 1. jinému vyhróžuje újmou na zdraví, 2. jiného nepravdivě obviní z přestupku, 3. se vůči jinému dopustí schválnosti, nebo 4. se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*
7. Podle § 7 odst. 4 písm. b) téhož zákona, *za přestupek lze uložit pokutu do 20000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo c), odstavce 2 písm. b) nebo odstavce 3.*
8. Podle čl. 62 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *k řízení je místně příslušný správní orgán, v jehož správním obvodu byl přestupek spáchán.*
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami, které žaloba nekonkretizovala. Žalovaný uvedl důvody, pro které spatřuje naplnění úmyslného a hrubého narušení občanského soužití konáním žalobkyně, posoudil věrohodnost svědkyň a zabýval se splněním materiální stránky přestupku.
11. Z § 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích se podává, že přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti. Významem neurčitých právních pojmů „schválnost“ a „občanské soužití“ se opakovaně nejen Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval. Například v rozsudku č. j. 7 As 12/2010 – 65 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), s odkazem na doktrínu uvedl, že schválnostmi je zde třeba rozumět skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití. Ze stejného rozsudku vyplývá, že občanské soužití pak lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování – nad rámec právních norem – je podle obecného

názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci.

12. Skutková podstata narušení občanského soužití chrání společnost před hrubým jednáním, které již nelze označit za pouhou nezdvořilost. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je hrubé jednání takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 2 As 84/2009 - 64). Pojem hrubé jednání musí být vykládán objektivně, je proto nerozhodné, jak doručení emailů vnímaly svědkyně. Naopak je rozhodné, jak objektivně by předmětné počínání žalobkyně pociťoval kdokoli v postavení poškozené. Soud má za to, že kterýkoliv majitel emailové schránky by nesl úkorň, pokud by někdo bez jeho souhlasu vnikl do jeho emailové schránky, narušil tím jeho soukromí a k tomu rozesílal zde doručené emaily dalším osobám, které se navíc týkají jeho majetkových poměrů. Za hrubé jednání ve smyslu schválnosti (§ 49 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích) nelze omezit na fyzické nebo verbální ataky, naopak bude zahrnovat většinou faktické úkony způsobilé určitou měrou obtěžovat okolí nebo mu působit nepřiměřené ústrky či jinou nepřijatelnou újmu. Jako příklad lze odkázat jednání spočívající v šikanózním přemísťování rohožky a bot v domě (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 158/2019 - 31 a v téže věci vydané usnesení Ústavního soudu II. US 484/21).
13. Co se týče námitky žalobkyně, že nebylo prokázáno, že chtěla úmyslně a hrubým způsobem porušit občanské soužití, žalovaný uvedl, že na základě provedeného dokazování má za prokázané, že žalobkyně kolegyním odeslala předmětné emaily obsahující informace o financích poškozené s cílem ji poškodit. K zaslání emailů se žalobkyně sama doznala. Úmysl žalobkyně narušit občanské soužití schválností byl prokázán svědeckou výpovědí svědkyně B, která vypověděla, že jí žalobkyně sdělila, že emaily poslala proto, aby svědkyně věděla, co je poškozená zač, jaký je špatný člověk a má dluhy. Výpovědi svědkyně A a poškozené nebyly rozhodující, neboť u sdělení důvodu konání žalobkyně nebyly. Tyto svědkyně pouze vypověděly, co se dané dozvěděly od svědkyně B. Ohledně věrohodnosti svědkyně B žalovaný pochybnosti neměl, což odůvodnil tím, že tato svědkyně nemá zájem na výsledku řízení a byla poučena dle § 55 správního řádu včetně poučení o následcích nepravdivé či neúplné výpovědi. Z výpovědi této svědkyně dle žalovaného nevyplývá, že by měla k žalobkyni tak negativní vztah, jak uvádí žalobkyně. Pouze se vyjádřila tak, že ji mrzí, že ji žalobkyně do záležitosti zapojila, neboť měly přátelský vztah, avšak poté, co svědkyně obdržela předvolání, vztahy přerušila. Naopak nelze podle žalovaného vyloučit nepravdivou výpověď žalobkyně.
14. Dále při prokázání úmyslu žalobkyně žalovaný přihlédl k době odeslání emailů a jejich souvisejícího obsahu : v 7:33 hod. žalobkyně odeslala email obsahující výpisy z bankovního účtu poškozené z února, března a dubna 2019, dále v 7:36 hod. email týkající se neuhrazených pohledávek jejího syna, který od odesílatele poškozená obdržela dne 19. 3. 2019, a v 8:38 hod. email obsahující sdělení k úhradě pohledávek syna obdrženy od odesílatele dne 12. 3. 2015. Dle žalovaného okamžik odeslání emailů nasvědčuje tomu, že zprávy nebyly voleny náhodně, ale pečlivě probírány ve snaze najít zprávy, které by mohly kolegyni poškodit. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně o tom, že by jednala ve skutkovém omylu, neboť takový závěr je dle něj v rozporu se zjištěným

skutkovým stavem. Je obecně známou skutečností, že používat cizí emailový účet a odesílat zprávy osobního charakteru dalším osobám je protiprávní, žalobkyně mohla protiprávnost jednání rozpoznat bez zřejmých obtíží. Žalovaný se tak zabýval námitkou žalobkyně, že neznala obsah odeslaných emailů i tvrzeným „skutkovým omylem“.

15. Soud má za to, že žalovaný shromáždil dostatek důkazu ke zjištění skutkové stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ostatně žalobní námitky ve skutečnosti nesměřují k nedostatečně zjištěnému stavu věci, ale sporují spíše právní než skutkové závěry žalovaného. Odeslání emailů žalobkyní je nesporné. Co se týče úmyslu žalobkyně způsobit poškození určitou újmu, soud nepovažuje za rozhodující výpověď svědkyň, přičemž s hodnocením obsahu i věrohodnosti žalovaným se soud ztotožňuje, ale obsah odeslaných emailů ve spojení se sporem mezi žalobkyní a poškozenou, kterou obvinila z neoprávněného použití emailu či krádeže. Jak zcela příhodně uvedly správní orgány, odlišná doba odeslání jednotlivých emailů žalobkyní a struktura odeslaných emailů ve smyslu jejich doručení poškozené do její emailové schránky vylučuje nahodilost počínání žalobkyně i se zřetelem k obsahu přeposlaných emailů, neboť obsah se týkal výhradně majetkových poměrů žalobkyně, resp. jejího syna, a měl dehonestující potenciál osvědčit jejich nedobré majetkové poměry. Žalobkyně nepopírá, že vůči poškozené cítila určitou vzájemnou zášť, a proto přeposlala z jejího emailu její zprávy dalším kolegyním, jakkoli to zmatečně vysvětluje jako proces dokazování protiprávní činnosti poškozené spočívající v neoprávněném užívání notebooku žalobkyně. Žalobkyní tvrzená motivace tímto obstarat důkazy o neoprávněném užívání notebooku žalobkyně poškozenou je nevěrohodná. Pokud přeposláním emailu si žalobkyně hodlala obstarat důkazy, není soudu zřejmé, proč tak neučinila přeposláním na svůj email nebo naprosto jiným způsobem vylučující zásah do soukromé korespondence jiné osoby. A naopak proč tak učinila vůči okolí poškozené (svědkyně – adresátky přeposlaných emailů byly kolegyně poškozené a žalobkyně) a to zrovna obsahem, který se dotýká majetkových a tím i sociálních poměrů poškozené. Nevěrohodnost tvrzení žalobkyně o nahodilosti, resp. neznalosti obsahu přeposlaných zpráv o to více prokazuje úmysl žalobkyně poškodit poškozenou v pracovním kolektivu, neboť údaj o vymáhání pohledávek soudem nebo o nízkém zůstatku na účtu má dehonestující účinek, ostatně i bez jejich

konkrétního obsahu je vždy zásahem do práva na soukromí neoprávněný vstup do cizí emailové schránky (srovnej § 182 trestního řádu – trestný čin porušení tajemství dopravovaných zpráv). Zde o to intenzivnější, neboť kromě zásahu do soukromí ve formě samotného neoprávněného vstupu do emailové schránky poškozené, se zásah týkal informací o majetkových poměrech poškozené a tyto informace byly nadto dále šířeny. Dále soud dodává, že výzvy k uhrazení daňových pohledávek soudu nebyly přílohou přeposílaných emailů, ale byly součástí obsahu zprávy, je proto vyloučeno, aby se s obsahem emailu žalobkyně neseznámila, pokud je přeposílala kolegyním. Soud tak shledává jednoznačné naplnění materiální stránky a uložený trest považuje za mírný. Opět odkazuje na § 182 odst. 1 písm. b) trestního řádu, kdy má soud za to, že žalobkyně naplnila formální znaky trestného čin porušení tajemství dopravovaných zpráv, neboť *úmyslně porušila tajemství datové, textové, hlasové, zvukové či obrazové zprávy posílané prostřednictvím sítě elektronických komunikací a přiřaditelné k identifikovanému účastníkovi nebo uživateli, který zprávu přijímá.*

16. Soudu není zřejmé, v čem měl spočívat skutkový omyl žalobkyně, neboť žaloba zaměňuje skutkový omyl a případně neznalost práva. Žalobkyně věděla, že nahlíží do cizí emailové

schránky a že přeposílá emaily z emailové schránky poškozené, aniž by k tomu měla souhlas poškozené. Jak uvedl již žalovaný, žalobkyni mělo být známo, že není oprávněna vstupovat do cizí emailové schránky. Lze předpokládat, že ani žalobkyně by se nepozastavovala nad nepřipustností rozdělení listinné obálky vložené do poštovní schránky jiného adresáta. Žalobkyně otevřela bez souhlasu majitele emailové schránky jemu doručené zprávy a bez jeho souhlasu je rozeslala dále, přičemž si byla vědoma obsahu těchto zpráv, neboť právě proto je přeposílala. Tvzení o neoprávněném užívání notebooku žalobkyně poškozenou je zcela bez právní relevance ve vztahu k posuzovanému protiprávnímu jednání žalobkyně. I kdyby k takovému jednání došlo, nejedná se o okolnost, která by žalobkyni zbavovala odpovědnosti za přestupek, zejména odpovědnosti za rozesílání emailů ohledně majetkových poměrů poškozené. Rozesílání takovýchto emailů nijak nesouvisí s případným protiprávním jednáním poškozené, žalobkyně tím neodvracela následky údajné jednání poškozené, ani nezajišťovala důkazy o takovém jednání. Tvzená snaha žalobkyně se „očistit“, že poškozená lže“ ji nezbavuje odpovědnosti za spáchání přestupku. Selektivní výběr obsahu přeposlaných zpráv neodpovídá žalobou tvrzenému stresu a obavy z následků tvrzeného neoprávněného užívání notebooku poškozenou. Vzhledem k intenzitě zásahu do práv poškozené je pohnutka žalobkyně bez právní relevance ve vztahu k otázce viny, nehledě, jak výše uvedeno, prokázanou motivací bylo poškozené způsobit újmu na pověsti v pracovním kolektivu. Je proto bez právní relevance také čestné prohlášení syna žalobkyně o tom, že mu měla žalobkyně sdělit, že odeslala emaily poškozené z důvodu prokázání neoprávněného užívání notebooku poškozenou, neboť neprokazuje žádnou okolnost, ke které měl žalovaný přihlédnout při rozhodování o vině a trestu v případě žalobkyně. Otázka věrohodnosti poškozené byla také bezpředmětná, neboť odeslání emailů bylo nesporné, motivace žalobkyně byla prokázána výše uvedenými okolnostmi (obsah přeposlaných zpráv, vztah žalobkyně k poškozené). Snaha i do soudního řízení vtahovat otázku neoprávněného užívání notebooku poškozenou je zbytečná, soud se v řízení o přestupku žalobkyně tímto zabývat nebude. Jak výše uvedeno, jde ve věci přestupku žalobkyně o okolnost právně irelevantní., tudíž nebyl důvod provést ve správním řízení důkaz – protokol o trestním oznámení žalobkyně, resp. si jej vyžádat, neboť jej žalobkyně nepředložila.

17. Jak výše uvedeno, soud nenalezl jakékoliv pochybnosti o vině žalobkyně, resp. o jejím úmyslu způsobit poškozené újmu v pracovním kolektivu, a tím schválně narušit občanské soužití, proto nebyly dány podmínky pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.
18. Dle žalobkyně se správní orgány nevypořádaly ani s tím, zda byly ve věci místně příslušné. Ani tato námitka není důvodná. Žalovaný uvedl, že se neztotožnil s námitkou místní nepřislušnosti správního orgánu I. st., přičemž poukázal na to, že jednání žalobkyně má znaky tzv. distančního

přestupku, k jehož projednání je příslušný každý správní orgán, v jehož územním obvodu došlo alespoň k některé fázi nebo části jednání. Příslušný je i správní orgán, kde došlo ke škodlivému následku přestupku. V daném případě došlo k odeslání emailů v Havlíčkově Brodě, následek jednání vyšel najevo na pracovišti v Praze 2, tedy ve správním obvodu Úřadu městské části Praha 2, který byl místně příslušný. Soud se také s tímto odůvodněním žalovaného plně ztotožňuje a pochybení nenalezl. Pro úplnost lze poukázat mj. na odbornou publikaci Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V.: Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha:

Wolters Kluwer, 2018: *Místem spáchání přestupku je v případě distančních deliktů jak místo, kde se pachatel dopustil jednání naplňujícího objektivní stránku přestupku, tak místo, kde nastal nebo měl nastat následek tohoto jednání (srov. analogicky judikaturu trestních soudů k § 18 tr. řádu).*

19. S ohledem na výše uvedené soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 5. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce